
THE
LAST STEP

II. RÉSZ

KÜSZÖB 9

Az utolsó lépés

Gyerekként azt hisszük, a világ ott ér véget, ahol a tekintetünk véget ér.

A domb a városon túl.

Az utca a negyeden túl.

A látóhatár a tengeren túl.

Azt gondoljuk, a határ egybeesik azzal, amit ismerünk.

Aztán felnövünk.

És felfedezzük, hogy a legfontosabb peremek nem földrajziak.

Belsők.

Sok éven át úgy képzeltem el az életemet, mint elérhető területek összességét.

Egy munka.

Egy pozíció.

Egy cél.

Egy projekt.

Minden alkalommal, amikor elértem egy célt, egy másik jelent meg.

Minden alkalommal, amikor átléptem egy határt, újat találtam.

Eleinte izgalmas volt.

A haladás egy formájának tűnt.

Aztán elkezdtem észrevenni valamit.

Nem a mérföldkövek alakítottak át.

Hanem az átmenetek.

Az a pillanat, amikor elhagytam az ismert talajt, és olyasmire léptem, amit már nem irányítottam.

Ott történtek a fontos dolgok.

Mindig ott.

Sosem biztonságban.

Mindig a peremen.

A perem különleges hely.

Nem a múlthoz tartozik.

Nem a jövőhöz tartozik.

Egy vékony vonal, ahol a bizonyosságok véget érnek, és a lehetőségek kezdődnek.

Ezért ijesztő.

És ezért értékes.

Életemben sok peremet léptem át.

Némelyik szakmai.

Némelyik személyes.

Némelyiket rajtam kívül senki sem látta.

A nap, amikor elhagytam egy biztonságot.

A nap, amikor nagyobb felelősséget vállaltam.

A nap, amikor egy betegség megváltoztatta az idő jelentését.

A nap, amikor egy veszteség megváltoztatta a szeretet jelentését.

A mechanizmus minden alkalommal ugyanaz volt.

Előbb a félelem.

Aztán a kétely.

Aztán a lépés.

Végül a felfedezés.

Az évek múlásával megtanultam, hogy szinte minden fontos dolog a peremen túl él.

A szerelem a kontroll peremén túl él.

A bizalom a félelem peremén túl él.

A fejlődés a megszokás peremén túl él.

A szabadság a biztonság peremén túl él.

Az értelem pedig az ego peremén túl él.

Ez nem jelenti azt, hogy a perem kényelmes.

Soha nem az.

Senki sem lép át igazán egy belső határt anélkül, hogy fizetne valamit.

Hátra kell hagyni meggyőződéseket.

Szokásokat.

Identitásokat.

Önmagunk elavult változatait.

Minden átalakulás elszakadást kíván.

És minden elszakadás egyfajta fájdalommal jár.

Ezért sok ember inkább marad.

Nem azért, mert gyenge.

Hanem mert érti az árat.

A probléma az, hogy a maradásnak is ára van.

Egy kevésbé látható ár.

De valós.

Az elszalasztott lehetőség ára.

A meg nem élt életé.

A válasz nélküli kérdésé.

Néha megkérdeztem magamtól, mi történt volna, ha gyakrabban választottam volna az óvatosságot.

Valószínűleg kevesebb hibát követtem volna el.

Kevesebbet szenvedtem volna.

Kevesebb kockázatot vállaltam volna.

De más ember lett volna belőlem.

Talán védettebb.

Biztosan kevésbé teljes.

Mert minden alkalommal, amikor átlépünk egy peremet, a valóság egy része végre megmutatkozik nekünk.

Nem előtte.

Nem utána.

Csak az átkelés közben.

Ezért nem helyettesítheti egyetlen könyv sem a tapasztalatot.

Egyetlen tanács sem helyettesítheti a döntést.

Egyetlen elmélet sem helyettesítheti a megélt életet.

Felkészülhetünk.

Tanulhatunk.

Odafigyelhetünk.

De az átkelés mindig a mi dolgunk.

És ez magányos átkelés.

Mások elkísérhetnek a szélig.

Bátoríthatnak.

Támogathatnak.

Szerethetnek.

De az utolsó lépés mindig azé, aki megteszi.

Idővel elkezdtem a peremet nem akadályként, hanem meghívásként látni.

Meghívásként arra, hogy kilépjek abból, amit már ismertem.

Hogy ne azzal határozzam meg többé magam, amit tettem.

Hogy helyet hagyjak annak, amivé még válhatok.

Ez a belátás megváltoztatta a viszonyomat a jövőhöz.

Többé nem tekintettem úti célnak.

A felfedezés terepének kezdtem tekinteni.

Nem kellett irányítanom.

Át kellett kelnem rajta.

Óriási különbség.

Mert az irányítás feszültséget szül.

A felfedezés kíváncsiságot szül.

A kíváncsiság pedig a bátorság egyik legelegánsabb formája.

Ma visszatekintve nem minden eredményre emlékszem.

Nem minden számra emlékszem.

Nem minden győzelemre emlékszem.

Amire viszont emlékszem, azok a peremek.

Azok a pillanatok, amikor visszafordulhattam volna, de nem tettem.

Azok a pillanatok, amikor bezárhattam volna az ajtót, és kinyitottam.

Azok a pillanatok, amikor a biztonságot választhattam volna, és a lehetőséget választottam.

Nem mindig sült el jól.

Néha tévedtem.

Néha nagy árat fizettem.

De minden alkalommal megtanultam valamit, amit nem tanulhattam volna meg, ha egy helyben maradok.

És ez számít.

Az élet végén nem csak az határoz meg minket, amit felépítettünk.

Azok a határok is meghatároznak, amelyeket volt bátorságunk átlépni.

Mert minden emberi lény rendelkezik egy peremmel.

Egy láthatatlan vonallal, amelyen túl önmaga következő változata kezdődik.

A legtöbben messziről figyelik.

Néhányan közelebb mennek.

Kevesen lépik át.

Nem tudom, bátor voltam-e.

Csak azt tudom, hogy valahányszor az élet egy perem elé állított, igyekeztem nem meghátrálni.

Mert ott válik a világ nagyobbá.

Ott válik az ember igazabbá.

Ott folytatódik a történet.

A peremen túl.